

Thijs Devlin,

“Opvang van wilde dieren in nood is een morele plicht”

In de groene omgeving van het Gelderse Doorwerth verrijst dit jaar de Wildopvang met de prachtige naam Avolare (Uitvliegen). Wilde dieren die bijvoorbeeld door ziekte of verwonding tijdelijk niet meer zelfstandig in de vrije natuur kunnen leven, worden hier opgevangen, gerevalideerd en gerehabiliteerd. Ook educatie, kennisdeling en natuurbescherming hoort bij de missie van Avolare. Argus ging een middag op bezoek en sprak met directeur Thijs Devlin.

We nemen plaats in een van de bouwketen die uitkijkt op het prachtige gebouw in aanbouw. Dit circulaire pand, dat zowel energieneutraal als natuurinclusief is, is nu al een lichtend voorbeeld van duurzaam bouwen. “Daar waar dierenliefhebbers reikhalzend uitkijken naar dit project, moeten jagers en menig boswachter er niets van weten,” vertelt Thijs terwijl hij de koffie neerzet voor zijn gasten. “Waar zij van mening zijn dat je dieren moet afschieten, voelen wij de morele verantwoordelijkheid wilde dieren in nood op te vangen en uiteindelijk terug te brengen waar ze thuishoren; in het wild.”

Thijs, 29 jaar jong, is al ruim acht jaar betrokken bij Avolare. Daarvoor werkte hij als vrijwilliger bij een wildopvang in Den Helder. “Daar heb ik niet alleen veel geleerd, ik heb er ook gezien dat de opvang van wilde dieren in mijn ogen anders moet, wil je het echt levensvatbaar houden. Om er echt een succes van te maken, moet je het combineren met andere zaken.”

Wildopvang 2.0

Samen met een collega van de wildopvang in Den Helder droomde hij regelmatig over de wildopvang 2.0, zoals hij het typeert. En ook nadat hij Den Helder achter zich had gelaten voor zijn studie Biologie aan de Wageningen Universiteit bleven de gedachten over die variant levend. “Totdat ik een artikel las in een lokale krant over plannen voor een wildopvang in deze regio. Toen dacht ik: jammer, laat maar varen, iemand anders heeft het idee al opgepakt.”

Alles veranderde echter toen hij op straat een verzwakte kat aantrof en de dierenambulance belde. De chauffeur was Gert-Jan Nefkens, de man over wie hij had gelezen. Thijs vertelde Gert-Jan vervolgens over zijn ambities, ideeën en ervaringen en ze hadden een klik. "Laat ik het zo zeggen: Gert-Jan is een vermogend man vol ambities, ik heb de ideeën én de ervaring. Gert-Jan vroeg mij om bij de dierenambulance te komen werken, dan konden we vanuit die positie gaan werken aan de daadwerkelijke realisatie van Avolare."

Dik acht jaar later was er echter nog steeds geen opvang en werkte Thijs nog altijd bij de dierenambulance. "Geld voor de realisatie was het probleem niet. We konden om uiteenlopende redenen echter maar geen geschikte locatie vinden. We hebben ook regelmatig op het punt gestaan om er mee te stoppen. Gelukkig liepen onze dip- en piekmomenten niet synchroon. Zo konden we elkaar steeds weer moed in praten en na zeven jaar kwam gelukkig het verlossende woord en konden we op deze locatie aan de slag."

Eind 2018 werd de stichting officieel in het leven geroepen en begon ook de zoektocht naar een architect. "Dat moest een architect zijn die echt aansloot bij onze plannen en ambities, een gelijkgestemde die onze droom deelt; we willen de wereld mooier achterlaten dan toen we hem aantreffen. Daar zoeken we medestanders bij."

Bundelen van krachten

Eerder al gaf Thijs aan dat Avolare 'het echt anders gaat doen dan andere wildopvangcentra'. "Zonder negatief te willen doen over mijn ervaringen in Den Helder, maar daar werd pijnlijk duidelijk dat er in de wereld van de wildopvang heel weinig geld is. Wij hebben het geluk dat we dankzij Gert-Jan een gloednieuw centrum tot onze beschikking hebben. Daardoor kunnen we op een bepaald niveau van start gaan. Dat maakt het bijvoorbeeld makkelijker om sponsoren aan te trekken. Die zijn nodig om de trein daadwerkelijk rollende te houden. Door gebrek aan geld kwamen we in Den Helder echt niet verder dan opvang alleen, terwijl ik van mening ben dat je daarnaast veel meer initiatieven moet ontplooiën. Vanuit die gedachten ontstond het idee om van Avolare een expertisecentrum te maken met als doel het bundelen van krachten.

Zo ontstond ook het idee er een educatief centrum bij te betrekken. Immers, opvang is slechts de genezing, dat wil je eigenlijk voorkomen. Via educatie kan je veel leed tackelen. Denk daarbij aan heel simpele, kleine dingen; bladeren opruimen in je tuin.

Waarom juist wel of niet? Nou, egels gebruiken die bladeren bijvoorbeeld voor hun winterslaap. Wel of niet je heg snoeien en wanneer wel of niet? Onze zomers worden steeds droger, hoe kun je dieren helpen om toch aan voldoende water te komen? Dat soort dingen willen we gaan vertellen. Niet alleen op basisscholen zelf maar juist ook door de kinderen naar hier te halen. Én door lespakketten aan te bieden. Daarnaast gaan we ook allerlei maatschappelijke activiteiten ontplooiën, waarbij we bijvoorbeeld mensen met een verstandelijke beperking een dagbesteding bieden. De denkbare combinaties met ons thema dier en natuur zijn eindeloos."

'Natuurbeheer door de jacht is fout'

Dieronterend

"Het primaire doel van Avolare is en blijft uiteraard het opvangen van wild," vervolgt Thijs, "tot vossen en dassen aan toe. Alleen herten, reeën en zwijnen kunnen we hier helaas voorlopig nog niet opvangen. Daarvoor heb je een speciale vergunning nodig. Zelfs een dierenambulance mag een aangereden ree, hert of zwijn niet meenemen. Die worden na een aanrijding eigenlijk standaard door een jager doodgeschoten, terwijl dat lang niet altijd noodzakelijk is. Maar als gezegd, de dierenambulance kan er niets aan doen en mag, indien dat nodig is, zo'n dier ook niet uit zijn of haar lijden verlossen. Voordat er dan een dienstdoende jager ter plekke is die dat wel mag, ben je soms uren verder. En al die tijd ligt zo'n dier te creperen. Dieronterend."

"Zoals ik al vertelde vinden jagers ons initiatief helemaal niets. Geld uitgeven voor het opvangen van wilde dieren... Daar worden de dieren in hun ogen niet beter van. En, horen we ook heel vaak, we moeten de natuur de natuur laten. Daar ben ik inderdaad ook helemaal voor. Sterker, ik ben van mening dat een opvang als dit helemaal niet nodig zou moeten zijn. Mensen brengen echter zoveel schade toe aan de natuur, dat het simpelweg onze plicht is om iets terug te doen.

Hoe vaak hoor je niet dat 'de dieren over de weg lopen'. Nee, wij leggen wegen aan dwars door de gebieden van de dieren... Al die gebieden zijn bovendien postzegeltjes geworden met als gevolg dat het wild geen kant meer op kan. En dus is het onze volle verantwoordelijkheid om die wilde dieren niet nog verder te laten stikken.

Minder voedsel? Dieren passen zich aan.

Ik durf mijn hand ervoor in het vuur te steken dat negentig procent van de dieren die hier straks binnen komen op wat voor manier dan ook slachtoffer zijn gewor-

den van menselijk handelen. Dieren die echt ziek zijn, kruipen weg en sterven in stilte. Die vind je nooit meer terug. Wat hier binnen gaat komen, zijn dieren die aangereden zijn, aangevallen door een loslopende hond, vergiftigd, 'gevangen' in plastic en ga zo maar door..."

"Natuurbeheer in Nederland is volledig geregeld rondom de jacht", vervolgt Thijs. "Dat moet en kan echt anders. En nee, we willen niet in de activistische hoek gaan zitten. Daarmee zouden we te veel mensen afschrikken. Avolare moet een plek zijn waar iedereen zich thuis voelt. Daarom ook willen we het laagdrempelig houden. Zo sprak ik recentelijk met iemand die helemaal niets heeft met natuur en dieren. Maar goed, ook met die mensen willen wij in gesprek gaan en in gesprek blijven. Kortom, ook voor die mensen staat hier de deur altijd open. Bij dat soort mensen valt bovendien meer winst te behalen dan bij mensen die ons volledig steunen en begrijpen."

Het brengt Thijs bij het kromme systeem dat we op het gebied van wildopvang in ons land hebben. "Wanneer een huisdier aan de wandel gaat en de eigenaar is niet te vinden, dan is dat huisdier voor de wet een gevonden voorwerp. De overheid heeft als plicht een gevonden voorwerp twee weken te bewaren. Het dier wordt dan ondergebracht bij een asiel. De overheid bekostigt die zorg. Daarnaast hebben wij, alle burgers van dit land, een zorgplicht voor alle dieren. Dus ook voor alle wilde dieren. Maar daar mogen we als burger niets mee, maar we moeten er wel iets mee... Hoe krom is dat? Daar gaat Avolare op inzetten! Luister beste overheid, we hebben die plicht, maar niemand neemt verantwoordelijkheid. Wij wel, mag daar iets tegen-

over staan beste overheid? Nu gaan er kapitalen voor het faunabeheer naar de jachtlobby. Haal daar maar geld weg en breng het hier maar naartoe. Daar gaan wij voor strijden om zo een deel van onze exploitatie te bekostigen."

Jacht, het woord is regelmatig gevallen. Thijs is er duidelijk over. Wanneer je een jager vraagt waarom hij op bijvoorbeeld wilde zwijnen jaagt, krijg je als antwoord dat hij die wel moet afschieten om de populaties te beheren. "Onzin", zegt Thijs. "Afschot met als argument populatiebeheer is een pure leugen. Wanneer jij moet afschieten, ben je gewoon een slechte terreinbeheerder. Als dieren geen kant op kunnen en er te veel komen, daalt de populatie vanzelf. Wanneer je gaat schieten, gaat de reproductie juist omhoog. Dieren passen zich altijd aan het voedselaanbod en de grootte van hun leefgebied aan. Zo mooi is de natuur. Wanneer er onvoldoende voedselaanbod is, trekken ze weg. Maar wat doen wij mensen? We voeren bij, sluiten gebieden af en schieten vervolgens jaar in jaar uit het wild af! Dat is echt de omgekeerde wereld! Daarover ga ik graag het gesprek aan met mensen. Niet om mijn gelijk te halen, maar om te kijken of we samen een manier kunnen vinden om op een diervriendelijke manier aan ons gezamenlijke doel te werken: het beschermen van de natuur en haar dieren."

Jagers vinden het niks.

